

Boekverslag Nederlands Het laatste offer door Simone van der Vlugt

Boekverslag door Cees

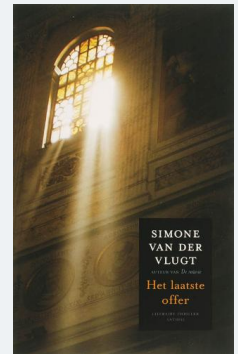
Docent

5944 woorden

13 jaar geleden

★ 7,7

335 keer beoordeeld

Auteur	Simone van der Vlugt
Genre	Thriller & Detective
Eerste uitgave	2007
Vak	Nederlands

SIMONE VAN DER VLUGT HET LAATSTE OFFER

Gebruikte editie

Eerste druk: 14 februari 2007

Gebruikte druk: 1e

Aantal bladzijden: 310

Uitgever: Ambo/Anthos te Amsterdam

Gegevens voorkant

Op de voorkant staat een afbeelding waarbij er een zonlicht invalt door een groot kerkraam. Het beeld suggereert een soort goddelijke straling. Hierbij wordt een duidelijke link gemaakt naar de situatie op blz. 233. Daar valt het zonlicht door de kerkramen van de kathedraal precies op 21 juni (de zonnewende) op een grote tegel/plavuiz die in verband wordt gebracht met de verdwijning van de Ark en het Laatste Oordeel. Zie ook de informatie die helemaal aan het einde van dit verslag is overgenomen van de website van de schrijfster.

Genre

“Het laatste offer” is een literaire thriller. Het genre werd in Nederland vooral in de laatste jaren erg populair, waarschijnlijk mede onder invloed van de thrillers van Nicci French. Simone van der Vlugt, Saskia Noort, Esther Verhoef en Manon Drift zijn vertegenwoordigers van dit genre in Nederland. Alle genoemde schrijfsters worden uitgegeven bij uitgeverij Ambo/Anthos, die in Nederland de uitgeverij voor literaire thrillers bij uitstek kan worden genoemd. De uitgaven van de boeken is dan ook heel kenmerkend voor de uitgeverij.

Geschiedenis voor

De roman is geschikt voor alle eindexamenniveaus. Het genre is natuurlijk ook populair onder scholieren. Liefhebber van historische jeugdromans van Simone van der Vlugt (onderbouw middelbaar onderwijs) kunnen zo overstappen naar het door haar nieuw beoefende genre van de thriller. Heel moeilijk is de roman niet te begrijpen al; lijken enkele passages vooral die over het verleden van de Ark van Mozes en de opwekking van elektriciteit wat langdradig. Er gebeurt natuurlijk wel veel en het tempo van de gebeurtenissen ligt hoog. De link naar een film als *The Raiders of the Lost Ark* (zelfde thema) is snel te maken, al is Jef Bogaards niet de Nederlandse Indiana Jones. Het boek is wel dik (meer dan 300 pagina's) en dat zal misschien enkele minder enthousiaste lezers weerhouden. Voor havo-eindexamen en vmbo-TL een heel geschikt boek. Twee punten op onze literatuurlijst.

Op de officiële website van Simone (www.simonevandervlugt.nl) kun je een interview zien dat Simone aan Joke Plomp gaf en dat de ontstaansgeschiedenis van de thriller beschrijft. Het neemt ongeveer 50 minuten tijd in beslag, maar geeft je wel veel informatie over de nieuwe roman.

De flaptekst

In 'Het laatste offer' doet een archeoloog een belangrijke ontdekking in Egypte, waardoor Birgits ooit zo beschermde leventje totaal op zijn kop komt te staan. Zij beleeft met Jef, die ze nog maar net heeft ontmoet, twee heftige nachten waarna hij spoorloos verdwijnt. Op haar zoektocht naar Jef belandt Birgit in een reeks verwickelingen waarin ze beiden hun leven niet meer zeker zijn. De zoektocht leidt onder andere naar de Ark des Verbonds, die al eeuwenlang net zo tot de verbeelding spreekt als de Heilige Graal. Wat is die Ark precies? Wat was zijn functie? En waar is hij gebleven? In 'Het laatste offer' combineert Simone van der Vlugt het avontuurlijke en historische uit haar jeugdboeken met de spanning en psychologie van haar literaire thrillers.

Motto en opdracht

Er is geen motto. Wel een opdracht: "Voor Dineke, zoals beloofd."

Structuur en verhaalopbouw

Het boek heeft een proloog en een epiloog. Daartussen in wordt de geschiedenis verteld in 51 genummerde, maar ongetitelde hoofdstukken. De volgorde van de hoofdstukken is chronologisch, maar in diverse hoofdstukken vertelt Birgit vooral over haar jeugd met haar zwaar zieke zusje Selma. Daardoor is ze zelf nogal achtergesteld door haar ouders.

Een aantal keer worden de hoofdstukken onderbroken door aantekeningen uit het notitieboek van Nicolaas Bogaards. Die betreffen voornamelijk zijn opvatting over de mogelijkheden die oudere volken hadden om al elektriciteit op te wekken.

Het boek heeft eigenlijk de kenmerken van een Middeleeuwse queeste: deze zijn namelijk:

1. de zoektocht begint en eindigt op dezelfde plek. Birgit begint in Alkmaar en beëindigt daar ook het verhaal
2. Op vreemd terrein moeten de moeilijkheden worden overwonnen: deze moeilijkheden liggen

voornamelijk in Egypte en in Frankrijk

3. De opdracht wordt tot een goed einde gebracht: de zoektocht naar de vader is geslaagd, hoewel duidelijk wordt dat hij is vermoord om zijn kennis van de verblijfplaats van de Ark. Maar het goede einde is ook dat Birgit en haar ouders weer contact hebben. Er is een catharsis bij haar ontstaan.

Perspectief

Het perspectief berust in de proloog bij de archeoloog Nicolaas Bogaards. In de gewone hoofdstukken 1 t/m 51 is de personale vertelster Birgit, de 26-jarige medewerkster bij een makelaarskantoor. Ze vertelt personaal in de o.t.t. , maar in de stukken tijd waarin ze over het verleden vertelt (de flashbacks) vertelt ze uiteraard in de o.v.t. Toch heeft de thriller ook wat auctoriale trekjes, maar voor het grootste deel van het boek ligt het perspectief toch bij Birgit.

Titelverklaring

De titel is m.i. te verklaren uit de situatie die Birgit meemaakt in de verhouding tot haar zusje. Ze heeft zich altijd moeten opofferen voor haar zus die leukemie had. Ze heeft beenmerg moeten afstaan(daarvoor was ze speciaal geboren) en later een nier en ze had zich altijd in de schaduw van haar zusje Selma moeten opstellen. Ze was ook heel voorzichtig opgevoed. Maar door de queeste naar de Ark en het inzicht dat ze in haar eigen bestaan heeft verkregen, vergeeft ze als het ware de houding van haar ouders en besluit ze aan het einde van de roman haar moeder terug te bellen. Een laatste offerdaad. Bovendien is de term offer”natuurlijk mooi te plaatsen in een verhaal waarin de Ark van Mozes centraal staat.

Tijd en decor

We spreken over een actuele roman , die zich in de 21e eeuw afspeelt. Er worden niet duidelijk aanwijzingen gegeven qua tijd en jaar, maar ergens in de roman staat dat de reis in Egypte zich afspeelt in juli. Er wordt dan ook gesproken over terroristische aanslagen in Sharm-el Sheikh. Die vonden plaats in juli 2005. Het is daarom aan te nemen dat de tijd van de thriller gedateerd kan worden in juli 2005. De vele gebeurtenissen in de roman worden in feite in een heel korte periode beleefd: er is sprake van ongeveer een week tussen proloog en epiloog.

Het decor is in het begin van de roman het Noord-Hollandse Alkmaar. De plaats waar Simone van der Vlugt goed bekend is, want ze woont er zelf. Later verplaatst het decor zich uiteraard naar Egypte, waar ze de tempel in gaan die door de vader van Jef Bogaards is ontdekt. Het laatste deel van de roman speelt zich af in Chartres (Frankrijk). De epiloog houdt de terugkeer van de hoofdspersoon naar Alkmaar in: de queeste is voltooid.

Samenvatting van de inhoud

In de proloog ontmoeten we Nicolaas Bogaards, een Nederlandse archeoloog die in Egypte een belangrijke ontdekking doet. Hij ziet een afbeelding van een sfinx en weet dat die vaak als bewaker van een geheim fungeren. Hij gaat op zoek naar een steen die kan kantelen en die vindt hij ook. Zonder iemand mee te nemen of te waarschuwen gaat hij de duisternis in. daarna volgt een cursief gedrukte bladzijde met aantekeningen uit het boek van Nicolaas. Later blijkt hoe die aantekeningen in het verhaal

terecht komen.

De verhaallijn in de hoofdstukken. In de nummers tussen haakjes worden de hoofdstukken aangegeven waarin de inhoud wordt weergegeven.

Birgit is een 26-jarige medewerkster op een makelaarskantoor. Ze ontmoet op een avond de aantrekkelijke jongeman Jef. Hij verlost haar ridderlijk van een aantal puberjochies die aan Birgit vragen of ze hen wil pijpen. Ze neemt Jef direct daarna mee naar huis en ze hebben seks met elkaar. De volgende dag neemt ze vrij van haar werk en ze gaan samen Alkmaar in. Ze belanden daarna opnieuw in bed, maar de volgende morgen blijkt Jef spoorloos te zijn. Birgit is bang dat ze te veel informatie heeft verstrekt aan Jef over leegstaande panden. Haar vriendin Eline vindt het maar een raar verhaal dat hij zo spoorloos verdwenen is. Birgit gaat de adressen af van de woningen waarover ze informatie heeft verstrekt en in een van de panden treft ze Jef aan. Die doet helemaal niet verbaasd dat ze daar komt, maar hij ziet ineens dat Birgit gevolgd is door een man met een pistool. Ze vluchten uit het huis, en via allerlei tuintjes komen ze bij Eline terecht. Die is niet zo opgetogen over Jef, totdat hij vertelt dat hij de zoon van een verdwenen archeoloog is, nl. Nicolaas Boogaards (die uit de proloog)

Ze gaan daarna naar Birgits huis terug, maar daarvan blijkt het slot geforceerd te zijn. Jef maant Birgit om haar spullen te pakken en met hem mee te gaan. Ze zijn hun leven niet meer veilig.

Met een taxi vluchten ze naar hert station , maar de man achtervolgt hen ook. Ze ontsnappen aan hem door in de trein aan de noodrem te trekken. Jef wil wel naar Egypte en ze nemen de bus naar Schiphol waar ze last-minute-tickets kunnen kopen voor Luxor in Egypte. Ze brengen nog een paar uur door op de luchthaven voor hun vlucht vertrekt. Daarna stappen ze in het vliegtuig; op het laatste moment stapt ook de achtervolger (blijkbaar een Egyptenaar in) en neemt plaats achter hen. Birgit zit voor de eerste keer in vliegtuig en heeft vliegangst. Ze vertelt aan Jef dat haar zusje altijd in de belangstelling heeft gestaan en dat ze toch een beetje verwaarloosd is: haar ouders hadden nauwelijks tijd voor haar en ze gingen ook nooit op vakantie. Jef begrijpt de situatie wel, want zijn vader was juist veel weg door zijn baan als archeoloog en zijn moeder had een nieuwe vriend. Pas de laatste jaren is de verhouding beter geworden.

In Luxor vliegt de achtervolger voor hen het vliegtuig uit en die zal hen opwachten buiten de luchthaven. Jef weet echter een taxichauffeur te charteren, die hen naar een luxe hotel brengt waar ze de nacht zullen doorbrengen. Maar de volgende dag gaan ze toch naar het huis van Jefs vader. Wanneer ze binnen zijn, komt daar ook de Egyptenaar binnensluipen maar nu met een groot mes. Ze vluchten opnieuw en het wordt een achtervolging door de dicht bevolkte binnenstad, waarbij Birgit op een bepaald moment een barkas koop en een lang mannenkleed voor Jef, zodat ze aan de achtervolger kunnen ontkomen.

Jef vertelt later ook van de ideeën die zijn vader verkondigt met betrekking tot de kennis van de aarde en zijn oudste bewoners. Hij houdt er een opvatting op na dat mensen veel eerder dan de middeleeuwen kennis hadden van de aarde: het leek of er zelfs een soort satellietfoto's waren gemaakt. Sommigen van de kaarten waarvan Nicolaas kopieën bezit, hangen in het Topkapi museum in Istanbul. Ook heeft hij bepaalde opvattingen over Atlantis en de bewoners daarvan die in Egypte zouden zijn terechtgekomen. Het klinkt allemaal erg ingewikkeld voor Birgit, maar ze heeft een klassieke opleiding genoten en ze houdt wel van geschiedenis. Jef denkt dat sommige regeringen (waaronder de Egyptische) niet erg gediend zijn

van de opvattingen van Nicolaas Bogaards en misschien is dat wel de reden dat hij al sinds een maand niets meer van hem heeft gehoord.

Ze gaan de volgende dag de tempel bezoeken en ontmoeten daar ene Frances, die heel goed bevriend was met Jefs vader. Ze vertelt hun over de ontdekking van de geheime tunnel en het plotselinge verbod van de Egyptische regering om het project voort te zetten. Ze weet echter nog een andere ingang en wil die wel aan hen tonen, maar er zit wel een risico aan vast. Ze zouden betrapt kunnen worden en een verblijf in een gevangenis in Egypte is niet zo prettig. De ingang van de geheime tunnel ligt onder water en ze brengt hen er naar toe. Uit de tekens op de wand blijkt dat Jefs vader de Ark van Mozes op het spoor gekomen is. Hier wordt een hoofdstuk ingelast over de betekenis van de Ark voor het volk van Israël, aantekeningen uit het notitieboek van Nicolaas Bogaards. Jef staat sceptisch tegenover de Bijbelse geschiedenis, maar Birgit heeft in haar jeugd veel in de Bijbel gelezen. Als ze in de geheime kamer zitten, worden ze toch ontdekt, maar ze weten te ontsnappen aan de bewakers van de tempel. Ze keren terug naar hun hotel, maar dat blijkt in band te staan als gevolg van een terroristische aanslag.

Ze gaan naar een ander hotelletje en ontmoeten een Egyptische medewerker van zijn vader. Hij heet Medhat en hij vertelt eveneens van de ontdekking van het geheim en dan blijkt uit de notities van Nicolaas weer dat er volken zijn die hun tijd ver vooruit waren en zo bijvoorbeeld al over een soort batterij konden beschikken en dus eigenlijk elektriciteit konden gebruiken. Die denkbeelden zijn wetenschappelijk niet populair en het zal ook de reden zijn dat de Egyptische regering Jefs vader verder werken verbood.

Jef wil wel de berg Moesa (die van Mozes) beklimmen. In afwachting van hun vertrek krijgen ze een sms-je van Frances waarin ze vraagt snel naar haar toe te komen: ze heeft nieuws over Nicolaas. Wanneer ze bij Frances komen, blijkt ze vermoord te zijn. Opnieuw moeten ze op de vlucht.

De volgende dag gaan ze naar Hurghada om de berg te beklimmen. Over hoe warm het is en hoe zwaar gesproken. Bovenop de berg vertelt Birgit aan Jef opnieuw over haar zusje Selma, die leukemie had. Zij is verwekt om te kunnen dienen bij een beenmergtransplantatie. Later heeft ze ook nog een nier moeten afstaan, omdat ze tenslotte de ideale donor was, maar ze heeft daardoor een ongelukkige jeugd gehad en uiteindelijk met haar ouders gebroken. Ook Jef vertelt weer over zijn jeugd met zijn vader. Maar er gebeurt natuurlijk weer iets. Ineens staat de hun bekende achtervolger op de berg en die dwingt hen bijna naar beneden te springen de dood tegemoet, maar op het allerlaatste moment worden ze gered door Medhat die een flinke kei tegen het hoofd van de Egyptenaar smijt. Die is voorlopig geveld. In de buurt is een katholiek klooster waar je als toerist kunt overnachten: ze bellen aan en horen van de abt dat Jefs vader daar inderdaad een tijdje ondergedoken heeft gezeten. Hij heeft antiquiteiten verzameld en een boekje met notities achtergelaten. Die aantekeningen gaan weer over het bestaan van waarschijnlijk zeer oude varianten van batterijen waardoor er elektriciteit kon worden opgewekt. Ook lezen ze weer over de Ark, die waarschijnlijk in de tijd van Julius Caesar en Cleopatra naar Frankrijk is overgebracht, omdat de bezitter ervan over een dodelijke en machtig wapen kon beschikken.. Jef weet dat zijn vader een vriend in Frankrijk heeft. Dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft: misschien zit zijn vader dus wel in Frankrijk.

Ze vertrekken naar Frankrijk, maar moeten zich op het vliegveld van Luxor nog wel ontdoen van hun vaste achtervolger. Jef slaat hem met een paar welgemikte vuistslagen neer. Ze vliegen naar Frankrijk, huren

een auto en rijden naar Chartres waar ze uiterst vriendelijk worden ontvangen door de vriend van Jefs vader Jean Claude de Morbihan. Die vertelt hen waarmee hun vader bezig was en opnieuw komt aan de orde de opvatting van Nicolaas dat er meer krachten aan de Ark des Verbonds verbonden waren dan alleen religieuze. Bijvoorbeeld de instorting van de muren van Jericho. Het gaat dan voornamelijk om het opwekken van energie en elektriciteit waardoor de Ark een enorme lading had. Jef is daar heel sceptisch over en er volgen nog enkele technische en natuurkundige toevoegingen. Zo bezaten de Egyptenaren een wit poeder dat nog wel eens met “manna” werd verward, maar waarmee de elektriciteit ook opgeladen kon worden. De Morbihan vertelt bovendien dat Jefs vader daar enkele weken geleden geweest is en dat hij voordat hij vertrokken was (zonder een spoor achter te laten) nog een keer de kathedraal van Chartres had bezocht, omdat hij daar de Ark vermoedde aan te treffen. Dan zijn Birgit en Jef niet meer te houden en willen ook de kerk en de crypte bezoeken. Een familielid van De Morbihan is rector van de kerk en ze bezoeken de kerk. Er is een bijzondere lichtval door een van de hoge kerkraden en op 21 juni van het jaar (precies op de zonnewende) valt het licht dan op een speciale plavuis, die weer in het midden ligt van een doolhof (labyrint) . Mensen kunnen door dat doolhof lopen om in het midden uit te komen, waardoor ze inzicht in de kern van het bestaan hebben en tegelijkertijd is dat invallende zonlicht dan verbonden met een afbeelding van het Laatste Oordeel.

Het klinkt allemaal heel fraai, maar voorlopig merkt Jef niets van de aanwezigheid van zijn vader. Wel lijkt de rector van de kathedraal iets verborgen te houden en zowel Jef als Birgit vertrouwen hem niet helemaal. Bovendien heeft Jef de sleutel van de crypte achtergehouden en ze besluiten natuurlijk die te ontsluiten. Er is een steen die weggehaald kan worden en eigenlijk is er sprake van een soortgelijke situatie als in de proloog. Er leidt een trap naar beneden in de duisternis. Daar moet misschien wel de Ark hebben gestaan, maar hij is er nu niet meer. Als ze in de crypte zijn, wordt de ruimte weer door een onbekende afgesloten en Jef en Birgit zitten als ratten in de val. Twee dagen brengen ze zonder eten en drinken door, totdat ze door een gids worden ontdekt. Ze gaan weer naar Claude de Morbihan, die hen verbaasd ontvangt. Hij hoort hen aan en biedt hun opnieuw eten en onderdak aan. Maar ineens heeft Birgit wat door: o.a. door het bekijken van de familieportretten van De Morbihan. Ze verzint een smoes om van tafel weg te gaan en neemt een kijkje in de welgevulde wijnkelder van De Morbihan. Daar ontdekt ze dat er verse sporen zijn in de muur: staat de Ark daar achter ingemetseld. Ze komt er niet achter, want ineens staat De Morbihan achter haar in de wijnkelder met in zijn hand een pistool. Hij is van plan haar te vermoorden, maar niet nadat hij verteld heeft dat hij inderdaad het familiegeheim van de Ark des Verbonds heeft willen bewaren. De Ark was in de tijd van Julius Caesar overgebracht naar Frankrijk en in de kathedraal ondergebracht. Tijdens de Franse Revolutie was hij door de familie van De Morbihan zeker gesteld. Jefs vader was achter het geheim gekomen en dacht te weten waar de veel gezochte Ark was. Daarom moest hij vermoord worden: zijn lichaam is ingemetseld in de wijnkelder van De Morbihan. Vervolgens was hij van plan om ook Jef te vermoorden, omdat die mogelijkwijs van zijn vader informatie had gekregen. Daarom was de achtervolger ingehuurd, ook een familielid van De Morbihan. Dat Birgit in het leven van Jef was gekomen, is een complicerende factor geworden. Birgit smeekt om te mogen blijven leven, ze zal het geheim willen bewaren, maar De Morbihan is toch van plan haar te doden. In de wijnkelder heeft Birgit echter een grote fles champagne weten te bemachtigen en ze spijt de kurk en de inhoud met grote kracht in het gezicht van haar belager waarna ze hem met een andere fles wijn op zijn hoofd slaat.

Epiloog: deze speelt in Alkmaar. Birgit is weer thuis in haar eigen huis na een bizarre week vol avontuur. Jef moet een heleboel dingen doen: o.a. het regelen van de begrafenis van zijn vader, die inderdaad was ingemetseld in de wijnkelder van De Morbihan. Hij houdt van haar en wil zeker met haar verder. Wanneer Birgit haar antwoordapparaat afluistert, hoort ze een boodschap van haar ouders. Die is eigenlijk heel open en niets verwijtend. Birgit heeft door de queeste naar de vader van Jef en de Ark des Verbonds, maar ook door het inzicht dat ze verwierf in haar eigen bestaan door het aflopen van het labrynt in Chartres, een soort catharsis (= reiniging) ondergaan. Ze besluit de telefoon te pakken en voor het eerst sinds lange tijd haar moeder te bellen.

Thematiek en symboliek

In een literaire thriller gaat het natuurlijk altijd over een plot: de “whodunit” maar ook over de the “whydunit.” In het begin speelt ook sterk de vraag wat is er allemaal aan de hand met Jef, de zoon van een verdwenen archeoloog. Waarom wordt die op de hielen gezeten door een man met een pistool? En de hamvraag blijft natuurlijk waar is de vader van Jef gebleven? Hij heeft in Egypte iets ontdekt, maar korte tijd daarna is er niets meer van hem vernomen. Jef wil naar Egypte reizen om erachter te komen en de jonge vrouw die hij overigens een paar dagen kent, stapt (zij het met veel vliegangst) het vliegtuig in om in Egypte het raadsel op te sporen. Hier komt natuurlijk ook de jeugdboekenschrijfster van de historische romans die Simone van der Vlucht eigenlijk is om de hoek van de piramide kijken. Ze vertelt veel van de historische gebeurtenissen over de oude Egyptenaren, de Ark van het Verbond in de vorm van notities aan de lezer.

Zoals bij de structuur al vermeld, is de thriller eigenlijk een moderne variant van de Middeleeuwse queeste (=zoektocht) gecombineerd met het Vatersuchtmotiv: eigenlijk dus een heel klassieke situatie. Jef, de hoofdfiguur, heeft het contact met zijn vader verloren, nadat die in Egypte iets heeft ontdekt. Hij wordt zelf achtervolgd door een onbekende en buitenlandse man. Hij besluit met zijn nieuw verworven vriendin Birgit naar Egypte te reizen, waar de ontwikkelingen zich voortzetten. Hij wordt achtervolgd en gaat de tempel binnen waar zijn vader iets heeft ontdekt. Dan wordt het een en ander duidelijk over de verblijfplaats van de Ark in het verleden. Julius Caesar heeft de Ark te pakken gekregen en de mythe rondom de Ark gaf aan dat het eigenlijk een superwapen was. Daarom hebben overheersers als Napoleon en zelfs Hitler (vgl. de film Raiders of the Lost Ark) naar het wapen gezocht. Uiteindelijk komen de beide geliefden achter de waarheid en volbrengen ze de queeste. Simone van der Vlucht heeft het idee voor de thriller opgedaan nadat ze de kennis had genomen van kennis over oudere volken via een televisieprogramma: de volken zouden al veel langer bestaan hebben dan men had vermoed. [Zie voor uitgebreide informatie de bijlage die hieronder staat afgebeeld. Zij bevat informatie over de motieven in de thriller.]

De zoektocht heeft bovendien Birgit inzicht in haar eigen bestaan gegeven. Ze had met haar ouders gebroken, omdat ze vond dat ze vroeger werd achtergesteld bij haar zusje Selma. Die heeft leukemie gehad en Birgit was speciaal “gemaakt” om een beenmergtransplantatie mogelijk te maken. Later had ze als ideale donor ook nog een nier aan haar zusje afgestaan. Maar haar eigen bestaan werd daardoor naar de achtergrond verwezen en dat nam ze haar ouders kwalijk. Mede door de avonturen in het buitenland, de gesprekken met Jef over hun beider verleden, het doorlopen van het labrynt in Chartres

en het meemaken van een mogelijke naderende dood, hebben haar bij thuiskomst milder gemaakt en ze pakt de telefoon om haar moeder te bellen.

De belangrijkste motieven waar het in de roman dus om draait, zijn :

- de queeste naar de waarheid omtrent de Ark
- het Vatersuchmotief
- het familiegeheim (van Claude de Morbihan)
- Bijbelse motieven met betrekking tot de Ark
- de verbroken ouder-kindverhouding (tussen Birgit en haar ouders)
- de verhouding tussen twee zusjes (het omgekeerde Kaïn en Abelmotief)
- de opbloeiende liefdesrelatie (tussen Jef en Birgit)
- seksualiteit

Over de schrijfster

Simone van der Vlugt werd op 15 december 1966 in Hoorn als Simone Watertor geboren. Al op jonge leeftijd wist ze dat ze schrijfster wilde worden en op haar dertiende stuurde ze voor het eerst een manuscript op naar een uitgever. Ze bleef proberen een uitgever voor haar werk te interesseren, tot ze Nederlands en Frans ging studeren aan de lerarenopleiding in Amsterdam.

Tijdens haar studie kwam ze in aanraking met jeugdliteratuur en zodra ze haar diploma had behaald, schreef ze een historisch jeugdboek dat in 1995 onder de titel *De amulet* verscheen bij uitgeverij Lemniscaat. Dat was het eerste boek in een lange reeks historische jeugdboeken waar ze verschillende prijzen mee won en die ook in Duitsland, Zwitserland, Oostenrijk, Spanje en Denemarken verschenen.

Tegenwoordig schrijft ze ook thrillers voor volwassenen die verschijnen bij uitgeverij AmboAnthos. Simone van der Vlugt is getrouwd, heeft twee kinderen en woont in Alkmaar

Bibliografie

In de categorie literaire thrillers schreef zij:

2004 reünie

2005 Schaduwzuster

2007 Het laatste offer

Achtergrondinformatie voor de roman

[Afkomstig van de website van de schrijfster.]

Het idee voor een nieuw boek kan je op de gekste momenten, totaal onverwacht, overvallen. De ene keer lig ik in bed en val ik bijna in slaap als ik opeens het licht zie, de andere keer zit ik met vrienden te eten en krijg ik een inval waardoor ik eigenlijk het liefst meteen met mijn onderzoek start.

*Toen ik op het idee kwam voor *Het laatste offer* zat ik 's middags op de bank naar een uitzending van Teleac te kijken over verdwenen beschavingen. Gematigd geïnteresseerd volgde ik het programma, maar*

*op een gegeven moment ging ik rechtop zitten. Zodra het programma was afgelopen fietste ik naar de bibliotheek, struinde in tweedehands boekenzaken en startte ik een zoektocht op internet. Het onderzoek nam maanden in beslag, wat ik deed naast de laatste puntjes op de i van mijn boek *Schaduwzuster*. Zodra dat boek in de winkel lag vertrok ik met mijn gezin richting Egypte om alles wat ik in *Het laatste offer* wilde beschrijven eerst zelf te bekijken. Later, toen ik al met het boek bezig was, kwam daar ook nog een reis naar Frankrijk bij.*

Het laatste offer is fictie. Het verhaal berust op theorieën die niet van mij zijn maar waarbij ik wel aansluiting heb gezocht, en die me steeds aannemelijker voorkwamen naarmate ik er meer bewijzen voor vond. Die theorie houdt in dat de menselijke beschaving veel ouder is dan wij denken, en dat hij ooit veel geavanceerder is geweest dan wij nu voor mogelijk houden. In de tijd dat wij op deze plek van de aardbol in berenvellen en met knotsen rondliepen, moet op een andere plek van de wereld een zeer ontwikkelde beschaving hebben bestaan die bekend was met uitvindingen die wij in de twintigste eeuw pas hebben gedaan.

Aanvankelijk leek mij dat een sterk verhaal maar, zoals ik al zei, hoe langer ik naar het televisieprogramma keek, hoe groter mijn interesse werd.

*Wat is waar en waar heb ik mijn fantasie op losgelaten in *Het laatste offer*? Hieronder laat ik de voornaamste theorieën en bestaande archeologische ontdekkingen voorbij komen, voorzien van beeldmateriaal voor zover ik daar over beschik.*

De kaarten van Piri Reis

Aan het begin van de achttiende eeuw werd in het Topkapi-paleis in Istanbul een verzameling oude landkaarten gevonden. Ze waren eigendom geweest van een officier van de Turkse marine, Piri Reis. Piri Reis was een admiraal die in 1513 een wereldkaart samenstelde. Hij had een map met kaarten in de Oriënt ontdekt en in een voetnoot vertelde hij dat die kaarten de basis vormden voor de kaart die hij zelf had gefabriceerd. Wat opvalt aan de kaart van Piri Reis is de ongelooflijke nauwkeurigheid ervan. Niet alleen Europa, maar ook de kustlijnen van Noord- en Zuid Amerika en de contouren van Antarctica zijn heel precies aangegeven. Als we ons realiseren dat Piri Reis zich weer beroepen heeft op nóg oudere kaarten, roept dat niet alleen de vraag op wie die kaarten heeft gemaakt, maar vooral hóe. Vóór 1500 dacht men dat de wereld plat was, Amerika was nog niet ontdekt en het bestaan van Antarctica werd pas in de 19de eeuw bekend. Maar op die oude kaarten stond alles al nauwkeurig aangegeven...

De batterijen van Bagdad

Onderstaande tekst is met toestemming overgenomen van de website www.grenswetenschap.nl

Elektriciteit in de oudheid?

Het is niet onredelijk te geloven dat men tweeduizend jaar geleden reeds elektriciteit had ontdekt. Hoewel de moderne batterij nog maar zo'n 200 jaar bestaat, speelden de oude Grieken, met Thales van Milete voorop, al met statische elektriciteit. Dat deden ze door met een zijden doek over barnsteen te wrijven. In de Griekse geschiedschrijving is nergens sprake van toestellen die werkten op elektriciteit, maar dat betekent dus niet dat ze (een deel van) het principe niet kenden.

Het rijke verleden van het land krijgt een extra glans door archeologische objecten die niet helemaal in de tijdslijn gepast kunnen worden. Zo is het ook met de batterijen die in 1936 bij Bagdad werden opgegraven en in 1938 bekender werden toen de Duitse directeur van het Nationaal Iraaks Museum, Wilhelm König, een opzienbarend artikel erover schreef.

Hij opperde de mogelijkheid dat dit oudheidkundige batterijen waren. Uit één pot, zo'n 2 kilo aan gewicht, kon men een halve volt halen. De precieze herkomst van de batterijen blijft onduidelijk. Sommigen vermoeden dat König ze uit het magazijn van het museum had gehaald, in plaats van bij een opgraving. Of dat zo is valt niet meer te zeggen.

Ook over de datum van makelij is twijfel. König dacht zelf aan de periode van 250 voor Christus tot 224 na onze tijdrekening. Dat deed hij op basis van de vindplaats van de objecten. Op basis van de stijl denkt Dr. John Simpson van het British Museum aan een latere periode: van 224 tot 640 na Christus. Twijfel blijft bestaan en de objecten lijken (nog steeds!) niet tot in detail te zijn gedateerd.

Toepasbaar of niet?

De batterijen zijn kleine kleien vazen van 13 cm groot. Vanbinnen bevindt er zich een koperen cilinder met daarin een ijzeren staaf. Deze is gescheiden van het koper door een laagje teer. Bovenaan bevindt zich een stop van teer en er werden in de kruik sporen aangetroffen van een zurige substantie en aanslag op het koper en ijzer.

Koper en ijzer vormen een elektrochemisch duo. Afhankelijk van het medium dat men gebruikt kan hier een elektrische stroom uit verkregen worden. Dit proces noemt men elektrolyse. Het medium hoeft dus geen industrieel aangemaakte stof te zijn, zelfs met citroen- of pompelmoessap valt al elektriciteit op te wekken. In oudheidkundige tijden gebruikte men vermoedelijk verzuurde wijn.

Dat de kruiken daadwerkelijk elektriciteit kunnen opwekken staat als een paal boven water. Vele onderzoekers hebben reproducties gemaakt en konden enkele volts lostrekken. Dergelijke onderzoeken deed men om erachter te komen voor welke mogelijkheden de batterijen destijds ingezet konden worden. De Amerikaan Willard F. M. Gray bouwde in 1940 als eerste de potten na. Dat deed hij vanuit beroepsmatige interesse, hij was een medewerker van het General Electric High Voltage Laboratory in Pittsfield. Met pompelmoessap kon hij ongeveer 2 volt reproduceren. Natuurlijk is het zo dat als men deze batterijen in serie zou schakelen, er dan meer spanning opgewekt kan worden. Er zijn echter geen archeologische opgravingen die erop wijzen dat de oude volkeren dit daadwerkelijk hebben gedaan.

De Duitse onderzoeker Dr. Arne Eggebrecht (tevens directeur van het Roemer & Pelizaeus museum) gebruikte eind jaren '70 nagemaakte potten om te controleren of ze gebruikt kon worden om legeringen mee te maken. Zowat alle oude volkeren gebruikten goud om hun mooie beelden en zilverwerk mee te versieren. Mogelijk zouden deze batterijkruiken hebben bijgedragen om flinterdunne laagjes goud (of een ander metaal) aan te brengen. Arne bracht een laagje goud van een tienduizendste van een millimeter aan waardoor bewezen werd dat het een bruikbare techniek was. Later konden andere onderzoekers dit niet simuleren waardoor een tijd werd aangenomen dat het verhaal een broodje aap was.

Dr. Bettina Schmitz, opvolgend directeur van het Roemer and Pelizaeus museum trekt het onderzoek ook

in twijfel. Volgens haar zijn er geen geschriften noch foto's van het experiment uit 1978. Ze deed onderzoek en sprak met personen die destijds aanwezig waren maar niemand kon helderheid verschaffen.

Toch kunnen we met zekerheid zeggen dat Arne Eggebrechts een bruikbare methode had ontdekt. Het welbekende team van Discovery Channel, Mythbusters genoemd, deed namelijk een eigen onderzoek en kwam tot verrassende resultaten. Met 10 batterijpotten slaagden ze erin een voltage van 4 Volt op te wekken. Dat is niet veel, maar meer dan genoeg om aan te tonen dat er daadwerkelijk elektriciteit kon opgewekt worden. De onderzoekers toonden ook aan dat de potten gebruikt hadden kunnen worden om goudlagen mee aan te brengen. Arne's theorie is dus een geldige optie.

Het duo onderzoekers controleerde ook de toepasbaarheid binnen de acupunctuur door stroom uit de kruiken te gebruiken. Dit bleek een verdeeld succes te zijn. Eén van de naalden werd zo heet dat hij verwijderd moest worden. Strikt gezien is dit natuurlijk een geslaagd experiment.

Elektriciteit bij de oude Egyptenaren

Jaren geleden gonsden op internet geruchten dat er ook in Egypte dergelijke batterijkruiken zouden zijn gevonden. Spuurwerk leverde op dat vlak niets op en vermoedelijk haalt men twee verschillende zaken door elkaar. Er zijn wel degelijk sporen dat Egyptische priesters het wonder van elektriciteit hadden ontdekt, maar dit geheel blijft natuurlijk voor interpretatie vatbaar. In het Dendara-complex bevindt zich de tempel van Hathor de Egyptische hemelgodin en dochter van zonnegod Ra (of Re). In het gebouw is een mooie figuur te zien die een lotus waaruit een slang komt gekropen voorstelt. Rondom de slang is een soort koepel die het geheel eruit laat lijken als een moderne gloeilamp.

*In zijn boek *The eyes of the sphinx* spreekt de grenswetenschappelijke legende Erich Von Däniken ook over deze afbeelding. Hij, de man die meent dat goden kosmonauten waren, was de eerste die een link legt tussen elektriciteit en hetgeen op de muur stond gebeiteld. Daarmee verwerpt hij de klassieke invullingen die egyptologen eraan geven. Zij menen namelijk dat de lotus het oeroude symbool is voor de geboorte van bewustzijn. De slang die uit de lotus komt gekropen zou dan weer de dualiteit voorstellen die een afgeleide is van het bewustzijn. Klinkt logisch, gezien de Egyptische cultuur, maar toch verklaart het niet alle zichtbare elementen op de gravure.*

*Ingenieurs die niets wisten van egyptologie en dus met gemak de klassieke denkpijlen kunnen verlaten bogen zich over dit probleem. In het boek *Investigating The Unexplained* brengt Ivan van Sanderson de aandacht op de zware kabels die zichtbaar zijn. Ook de bel rondom het toestel doet enorm aan onze standaard gloeilamp denken. De aap, rechts op de afbeelding, met twee messen (of bliksemschichten) in de hand zou het klassiek symbool zijn voor gevaar. Maar dan alleen voor diegenen die niet ingewijd zijn. Een ander aspect dat opvalt is dat de figuren onder het toestel een soort beschermingsbrillen lijken te dragen.*

Zoals reeds eerder geschreven: of dit een elektrisch toestel is of niet hangt geheel af van de interpretatie die men eraan geeft. Er zijn geen gevallen bekend die hebben geprobeerd deze opstelling na te bouwen en we tasten dus nog in het duister.

Het raadsel van de kathedraal van Chartres

De kathedraal van Chartres in Frankrijk is van oudsher met geheimzinnigheid omgeven. Om te beginnen ligt er een prachtig, eeuwenoud labyrnt in de kathedraal, dat de levensweg van de mens symboliseert. Boven het altaar bevindt zich een schitterend roosvenster dat het Laatste Oordeel afbeeldt.

In de jaren 20 van de vorige eeuw verscheen in Parijs een boek, Het geheim van de kathedralen, geschreven door ene Fulcanelli. Wie Fulcanelli precies was weten we niet. Hij schreef zijn boek onder pseudoniem, zijn ware identiteit is altijd onbekend gebleven. Het enige dat we van hem weten is dat hij grote belangstelling had voor alchemie, en dat hij zijn tijd ver vooruit was op dat gebied. Hij herontdekte het lang geleden verloren gegane alchemistische proces waarmee het roodblauwe gebrandschilderde glas van Chartres werd gemaakt. In Het geheim van de kathedralen verdedigt Fulcanelli de theorie dat de gotische kathedralen van Europa alchemistische boodschappen bevatten, geschreven in steen. Achter al die beeldgroepen, roosvensters en het labyrnt schijnt een zeer oud geheim schuil te gaan.

Een ander merkwaardig verhaal over Chartres is dat in de zomer om twaalf uur 's middags, als de zon op haar hoogste punt staat, een zonnestraal door het venster valt, precies op het raam aan de westkant. De straal die weerkaatst wordt, valt op een vloertegel die afwijkt van de andere tegels. Hij heeft een andere kleur en ligt overdwars, maar wat het meest in het oog springt is de ronde metalen nagel op de tegel. Op 21 juni valt precies op deze nagel een zonnestraal door het gebrandschilderde raam. Tot de dag van vandaag wordt gegist naar de betekenis hiervan.